

เทศน์เช้า วันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

สังเกตได้ไหม เวลาปัจจุบันนี้ เราจะประสบภัยแล้งนะ ประสบภัยแล้ง รัฐบาลต้องพยายามหาทางแก้ไข หาทางแก้ไขในเรื่องของภัยแล้ง ตั้งงบประมาณมาเพื่อจะหาแหล่งน้ำ หาแหล่งน้ำมาประทังความเป็นอยู่ของสังคมไป ความเป็นอยู่นะ เวลาเกิดภัยแล้ง ข้าวยากหามาแพง แต่ถ้าเรามีการระวังภัย แล้วมีการแก้ไข เราจะแก้ไขภัยแล้งไปได้เป็นครั้งคราว แล้วภัยแล้งหรือว่าน้ำหลากมันจะมาอย่างนี้ตลอดไป วัฏฏะเป็นอย่างไร โลกเป็นอย่างไรโดยปัจจุบันนี้

นี่เวลาเกิดภัยแล้ง เห็นไหม เวลาเกิดคนยากคนจนมีความทุกข์ เห็นไหม มันสะท้อนหัวใจไหม มันสะท้อนหัวใจสิ มันสะท้อนหัวใจ ความเป็นอยู่สะท้อนหัวใจ แล้วว่าสิ่งนี้มันเป็นสิ่งที่เรามองเห็นไง แต่ภายในวัฏฏะ ภายในชีวิตนี้ทุกคนมองไม่เห็นมัน แต่ถ้าเราปฏิบัติธรรม เราศึกษาธรรม เวลาเห็นภัยแล้งเขาตั้งงบประมาณมา แล้วเขามีแหล่งราชการเข้าไปช่วยเหลือกัน เขาช่วยเหลือกันได้นะ ในความเป็นอยู่ของโลกช่วยเหลือกันได้ แต่ช่วยเหลือกันได้ขนาดไหน มันก็เป็นการช่วยเหลือกันชั่วคราว

ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแก้ภัยในวัฏฏะได้นะ ถ้าธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแก้ภัยในวัฏฏะ ก็อยู่ที่ว่ามุมมองของแต่ละบุคคล วุฒิภาวะของใจ เราใช้เวลาเดือดร้อนกัน เราทำบุญกุศลกัน เราจะเรียกร้องประจำเลยที่เราทำบุญกุศล ทำไมมันเกิดแต่ความทุกข์ขนาดนี้ เราก็สร้างแต่คุณงามความดีไป สร้างคุณงามความดีในปัจจุบัน แต่กิเลสนี้มันเป็นสิ่งที่มีอำนาจเหนือใจดวงนี้มาก การกระทำของเรา บางอย่างเราต้องการเป็นคุณงามความดี เราจะทำนี่มันฝืนมากนะ สิ่งที่ฝืนมาก เวลากิเลสมันปิดตา แล้วมันทำสิ่งที่ผิด สิ่งที่ถูกมันเป็นสิ่งที่ส่งเสริมมา

มันต้องย้อนกลับไป ในปัจจุบันเราทำบุญกุศลมหาศาลเลย เราทำคุณงามความดีมาก ทำไมเราไม่ประสบความสำเร็จ หรือเรามีความกระทบกระทั่งใจ มันเป็นเรื่องที่สร้างสมมา คือกรรมเก่าๆ สิ่งที่ยกกรรมเก่า เห็นไหม ในลัทธิต่างๆ เขาไม่เชื่อเรื่องกรรม เขาเชื่อการผ่อนนอน ถ้า

อ่อนวอน การบูชาสิ่งนั้น แล้วเขาจะประสบความสำเร็จ เขาไม่เชื่อเรื่องกรรมนะ เรื่องการกระทำ
นี่มันเป็นสิ่งเป็นลัทธิใจ ลัทธินี้ต้องเสมอภาค ความเสมอภาคต้องมองในปัจจุบันนี้เท่านั้น

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าย้ายออกไปในบุพเพนิวาสานุสติญาณ ๑๐ชาติสุดท้าย
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสละมหาศาลเลย สิ่งทีสละอย่างนั้นมา มันถึงกล่อมใจขององค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาเป็นพระโพธิสัตว์ มันวางรากฐานมาจากเบื้องหลังใจ สิ่งที่ว่าเชื่อ
เรื่องกรรม การกระทำนั้นส่งผลมา เห็นไหม

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเราทำบุญกุศล เราสร้างคุณงามความดีของเรา มันในปัจจุบัน สิ่งที
ปัจจุบัน ในปัจจุบันนี้เราเป็นคนทีว่าเข้าสังคมทีไหนเราก็องอาจกล้าหาญ เราจะทำสิ่งใดเพราะ
เราไม่มีบาดแผลเลย มือเราไม่มีบาดแผลเลย เราสามารถลงไปยาพิษ เราจะทำอะไรก็ได้ แต่ถ้า
มือเรามีแผลนะ เราจะลงไปแค่น้ำนะ แค่น้ำเกลือมันก็แสบแล้ว ใจเราไม่มีแผลเลย เราไม่ได้ทำ
สิ่งใดชั่วร้ายเลย เราจะเข้าทีไหนเราก็องอาจกล้าหาญมาก

แต่กรรมเก่ามันมีนะ ในสมัยพุทธกาล พระอรหันต์ ฉันทขาวไม่เคยอิมเลยแม้แต่มือเดียว
พระสิวลีเป็นพระอรหันต์เหมือนกัน ทำไมร่ำรวยมหาศาลขนาดนั้น เพราะอะไร เพราะพระ
อรหันต์เหมือนกัน แต่การสร้างสมมาต่างกัน ในปัจจุบันนี้ก็เหมือนกัน ถ้าในการทำบุญกุศลของ
เรา เราเกิดมาพบชีวิตของเราเป็นสภาวะแบบนั้น อันนั้นเป็นเรื่องของอามิส เป็นเรื่องของสิ่งที
เป็นปัจจัยเครื่องอาศัยใจ แต่หัวใจมีอยู่ทุกดวงนะ ถ้าหัวใจมีอยู่ทุกดวง ธรรมอันนี้ละเอียดเข้ามา

ธรรมจากเรื่องอำนาจวาสนาอันหนึ่ง ธรรมในการประพฤติปฏิบัติ ในปัจจุบันธรรม ใน
ปัจจุบันธรรม ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแก้ภัยในวิภูฏะ ในวิภูฏะเพราะจิตนี้มัน
ต้องสืบต่อไป ภูเขาเราสิ้นอายุขัย เวลาเราตายไป ร่างกายนี้ไปเผากัน ไปฝังกัน แต่หัวใจไม่มี
ใครเคยเผามันได้ หัวใจไม่มีใครเคยเห็นมัน แล้วมันก็ไปเกิดตาย เกิดตายโดยธรรมชาติของมัน

ใครจะปฏิเสธ ใครจะยอมรับขนาดไหน มันก็เป็นธรรมชาติของมัน เราไม่มีความสามารถ
จะไปปฏิเสธมัน หรือจะไปบังคับบัญชามันได้ เว้นไว้แต่ เห็นไหม เว้นไว้แต่เหตุ เหตุทีบังคับมัน
ไป เหตุทีไปกับใจดวงนั้น คือบุญกุศลและบาปอกุศลนั้น เหตุการณ์ทีเราสร้างสมนี้เป็นอามิสไป
แต่ในเหตุปัจจุบันถ้าเราเชื่อ เราเชื่อ วุฒิภาวะของใจมันพัฒนาขึ้นมา เราจะประพฤติปฏิบัติ

นี่ปฏิบัติบูชามันดัดแปลงใจของเรา ดัดแปลง สร้างเหตุ แต่เหตุอันนี้เป็นเหตุปัจจุบัน เหตุอันนี้บังคับตนเองขึ้นมา เวลาเห็นภัยในวัฏฏะมันเกิดตรงนี้ต่างหาก เพราะอะไร เพราะถ้าเราเกิดเราตายไป มันก็ต้องเป็นภัยในวัฏฏะ มันต้องสืบต่อไป เห็นไหม นี่ภัยแล้งแก้ไขขนาดไหน มันก็เป็นภัยแล้งในฤดูกาล ฤดูกาลหน้าน้ำหลาก ภัยแล้งมันก็มีตลอดไป

ในฤดูกาล ในภพชาติก็เหมือนกัน ในภพชาติเกิดสถานะอย่างหนึ่ง มันก็เกิดในภพชาติหนึ่ง ภพชาติหนึ่ง ในเกิดภพชาติหนึ่ง มันก็เป็นวัฏฏะ จะมีศรีสุขขนาดไหน จะทุกข์จนเข็ญใจขนาดไหน เรื่องของการเกิดและการตาย มันก็เป็นทุกข์อย่างยิ่ง ในฝ่ายมหายานเขาพูดกันประจำ ว่าสิ่งที่เป็นภัยที่สุดคือการเกิดและการตาย ต้องดับการเกิดและการตาย แล้วไปดับที่ไหนละ ดับการเกิดและการตาย เกิดเป็นชาติไหนละ

นี่สัญชาติ สัญชาติไทย สัญชาติลาว สัญชาติต่างๆ สัญชาติเกิดขึ้นมา เป็นมนุษย์แล้วขึ้นมา แต่มันเกิดอารมณ์ เกิดความรู้สึก เกิดในอวิชชาที่พาเกิด ความรู้สึกที่พาเกิด ความคิดที่พาเกิด เกิดในหัวใจอันนี้ ถ้าเราควบคุมมันได้ เราควบคุมมันได้มันจะเริ่มสงบตัวลง สงบตัวลง นี่ปัญญาอบรมสมาธินะ ในปัจจุบันนี้ ในการปฏิบัติในลัทธิต่างๆ เขาบอกเลยใช้ปัญญามาก ใช้วิปัสสนาของเขา วิปัสสนา พุทโธ พุทโธเป็นผู้ที่ไม่มีปัญญา ใช้วิปัสสนาไปเลย

วิปัสสนาอย่างนั้นเป็นปัญญาโลกียะ ปัญญาแบบตัวตนของเรา ปัญญาโลกียะอย่างนี้มันแก้กิเลสไม่ได้หรอก ปัญญาโลกียะมันตะล่อมเข้ามาเป็นปัญญาอบรมสมาธิเท่านั้น ถ้าปัญญาอบรมสมาธิเข้ามา แก้ไขขนาดไหน มันก็สงบตัวเข้ามาอย่างนี้ไง มันเกิดดับ อารมณ์เกิดดับ เรารู้ความเคลื่อนไหวของอารมณ์เกิดดับไปตลอดเวลา สิ่งที่เกิดดับไปตลอดเวลามันมีรสชาติของมัน ถ้าอันไหนที่มันพอใจมันจะคิดของมันมาก อันไหนที่มันบาดหมางใจมันยิ่งคิดมากเข้าไปใหญ่เลย เพราะมันมีความรู้สึก มันสะเทือนใจไง

กิเลสตัดทอนความทะยานอยากมันเป็นสภาวะแบบนั้นไง สิ่งใดเป็นบุญกุศล คิดแล้วนะ คิดแล้วได้มาก ไม่ได้มาก แต่สิ่งใดที่มันบาดใจ สิ่งใดที่สะเทือนใจ จะคิดได้มากเลย ถ้าเรามีสติเข้าไป เราต้องย้อนกลับไป สิ่งที่เราคิด คิดมาจากไหน ความคิดมาจากไหน ความคิดไม่ลอยมาจากอากาศหรอก สิ่งที่เรากระทบกระเทือนใจมันมาจากไหน เขาทำเราหรือ เขานั่นเป็นวิบากของเขา เป็นกรรมของเขา เขาทำเราแล้วเป็นผล เขาทำเรา เขาอะไรกระทบกระเทือนใจกัน ติดนินทา เขาทำ

สภาวะแบบนั้น เขาก็ไปแล้ว คนพูดลืมไปแล้วนะ แต่คนจำมันจำมา แล้วมันก็หล่อเลี้ยงขึ้นมา เห็นไหม เหมือนกับเสลดที่คายทิ้งไป แล้วเราไปตีมันกินเสลดนั้นขึ้นมา เห็นไหม

ความรู้สึกเป็นสิ่งที่สะท้อนใจ เราก็ไปคิดขึ้นมา มันเกิดมาจากไหนล่ะ มันเกิดมาจากฐานความคิดอันนี้ใช่ไหม มันเกิดจากใจของเราใช่ไหม มันเกิดจากข้อมูลของใจดวงนี้ แล้วเราใช้ปัญญาไล่ต้อนเข้าไปนะ นี่ไล่ต้อนเข้าไป สิ่งนี้มันเป็นอะไร เสียง เสียงมันก็ผ่านไป แล้วคนที่เขาว่าเขาก็ผ่านไป แล้วทุกอย่างผ่านไป แล้ว เป็นอดีตไปแล้ว ทำไมเรากลับมาคิดอีกล่ะ เราไปเก็บสิ่งนี้มาคิดขึ้นมาเอง

ถ้าเราใช้ปัญญาไล่ต้อนเข้ามา มันมาจบที่กระบวนการ ตรงที่เกิดจากภวาคะคือฐานความคิดของจิตนี้ไง ฐานความคิดที่ความเป็นอารมณ์ออกไป เกิดจากใจเรานี่ ตรงนี้ เห็นไหม ตบะธรรม สิ่งที่เป็นตบะธรรม สิ่งที่ว่าปัญญาอบรมสมาธิย้อนกลับเข้ามา สิ่งนี้ย้อนกลับเข้ามา นี่ธรรม ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่เป็นธรรมเด็กๆ ใจ ธรรมเห็นการเกิด และการตายของอารมณ์

เราเกิดตายในปฏิสนธิของครรภ์ของมารดา เกิดในน้ำคร่ำ เกิดในโอปปาติกะ เกิด จิต เกิด ภัยของวิภูฏะ ภัยของวิภูฏะมันเสวยภพ เสวยชาติ มันเป็นภัยขึ้นมา เพราะเราทำให้จิตนี้เคลื่อนตายตลอดไป แต่ปัจจุบันนี้ก็เลสมันเกิด อารมณ์มันเกิดในปัจจุบันนี้ มันเกิดดับ เกิดดับ ในหัวใจนี้ อันนี้มันเกิดในปัจจุบัน แล้วมันสร้าง ถ้ามีธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันจะควบคุมสิ่งนี้ออกไปเป็นบุญกุศลใจ คิดเป็นสิ่งที่ดี คิดในแง่บวก คิดในแง่บวกเป็นโลกีย์ปัญญา โลกีย์ปัญญาคือมันเป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่มีความรู้สึก มีความคิดได้ มีขันธ ๕ ไง

ธรรมชาติของเทวดาที่สื่อกัน สื่อกันโดยภาษาของเขา วิญญาณอาหาร นี่คือธรรมชาติ นี่คือผลของวิภูฏะ แต่ถ้าเป็นปัญญาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ต้องพยายาม เรากำหนดพุทโธก่อน ว่ากำหนดพุทโธจะไม่มีปัญญา ถ้าใช้ความคิดไปจะเป็นวิปัสสนา วิปัสสนาเป็นวิปัสสนิก นี่เองว่าเป็นวิปัสสนา แต่หลักความจริงมันไม่เป็นวิปัสสนาเพราะอะไร เพราะมันปล่อยวางเข้ามาเป็นสมณะ โดยข้อเท็จจริง ปัญญาอบรมสมาธิเป็นสมณะทั้งหมด แต่เราไปมันหมายเองว่าสิ่งนั้นเป็นวิปัสสนา แล้วก็ติดพันกันไปสภาวะแบบนั้น

แต่พุทโธ พุทโธ สงบสิ่งนี้เข้ามา เราสงบ เห็นใหม่ สิ่งที่เกิดและการตายของอารมณ์ การเกิดและการตายของกิเลสต้นหาความทะยานอยาก เรากำหนดพุทโธเข้าไป เพราะอะไร เพราะสิ่งนี้เวลาธรรมชาติของมัน มันขับเคลื่อนออกไป พลังงานทุกอย่างต้องขับเคลื่อนไป ข้างหน้า สิ่งที่มีความคิด คิดออกมาจากใจ พลังงานคือธาตุรู้นี้เป็นพลังงานอันหนึ่ง แล้วเคลื่อน ออกไป เป็นแขกที่จรมา เกิดในอารมณ์นั้น ความรู้สึกนั้นเกิดขึ้น

เราเปลี่ยนเอาธรรมเข้าไป เอาคำบริกรรมเข้าไปให้จิตนี้เกาะอยู่กับพุทโธ อยู่กับธรรมนั้น ถ้าอยู่กับธรรมนั้น เห็นใหม่ สิ่งนี้จะสร้างตัวขึ้นมา สร้างตัวขึ้นมา คือว่าจากความคิดไปตาม อารมณ์ ความคิด ความบาดหมาง ความคิดไปตามสิ่งที่กิเลสบังคับให้คิดไป กลับมาเกาะ เกี่ยวกับธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราไม่มีสิ่งใดเลย เราอาศัยธรรมขององค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นที่อาศัยไปก่อน เกาะครู เกาะอาจารย์ไปก่อน

ถึงว่าพระกรรมฐานถึงติดครู ติดอาจารย์ตรงนี้เงิ ติดครู ติดอาจารย์เพราะเราพึ่งตัวเรา เองไม่ได้ เราคนตาบอด เราเดินชนขวาก ชนหนามตลอด เราไปของเราไม่รอด เราถึงต้องพึ่งคน ตาดีจูงเงิ ถ้าพึ่งคนตาดีจูง ท่านก็จะชี้หน้าเข้ามาที่ใจ ถ้าเราคิดออกไป เราหลงตัวเองว่าสิ่งนี้เป็น ปัญญา ท่านบอกว่าสิ่งนี้เป็นปัญญาเหมือนกัน แต่เป็นปัญญาอบรมสมาธิ ไม่ใช่ปัญญา วิปัสสนาฆ่ากิเลส

ในเมื่อมันเป็นปัญญาอบรมสมาธินี้ ถ้าเราตั้งสติขึ้นมา มันจะเป็นสัมมา สัมมาคือว่าเรา ปล่อยเข้ามาแล้วเรามีสติ แต่ถ้าหลง หลงมันคิดว่าอันนี้เป็นวิปัสสนา วิปัสสนา มันทันอารมณ์ ความเกิดดับ เป็นปัญญาโลกียะมันก็ปล่อยวาง ปล่อยวางเพราะเราหลง เราหลงไม่มีสติ เพราะ สิ่งนี้มันเป็นความว่าง เราคิดว่าสิ่งนี้เป็นธรรม เราไม่มีสติควบคุมมัน มันก็เป็นมิจฉาสมาธิ มัน เป็นความว่างที่ไม่มีสติควบคุม สิ่งที่ไม่สติควบคุม มันเลยสืบต่อขึ้นมาได้ คีล สมาธิ ปัญญา ปัญญาอันนี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะพาให้เกิดอันนี้ขึ้นมา มันยังไม่เกิดเงิ

ถ้าปัญญาอันนี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารถนา คือภาวนามยปัญญา ต้อง จิตสงบก่อน ไม่มีตัวตน สิ่งที่ไม่ตัวตน ไม่มีมิติ เรามีมิติกาล เราจะคิดได้ในภพของมนุษย์ จินตนาการไปขนาดไหน ก็เป็นเรื่องเทวดา อินทร์ พรหม นั่นเป็นจินตนาการออกไป

แต่ภาวนามยปัญญาเกิดในอริยสัจ อริยสัจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค มรรคตัวนี้ไง ถ้า มรรคตัวนี้เกิดขึ้นมา เห็นใหม่ แก้ภัย ธรรมที่สามารถแก้ภัยในวัฏฏะได้ไง ถ้าธรรมสามารถแก้ภัย ในวัฏฏะได้ ปัญญาอันนี้มันจะใคร่ครวญ ปัญญาอันนี้มันจะออกไปแสวงหาไง

แสวงหาอะไร แสวงหา จิตนี้มาจากไหน เป็นนามธรรมที่ว่าไม่มีตัวตน แต่ต้องไม่ได้มัน มาจากไหน มันมาจากฐานของความคิดอันนั้น ถ้าฐานความคิดนั้นมันย้อนกลับเข้ามา เป็น เอกัคคตารมณจิตตั้งมั่น จิตตั้งมั่นย้อนกลับไปมันจะจับตัวของจิตได้ จิตจับจิต จิตจับจิต เพราะ จิตตัวเกิดตัวตาย แล้วจิตมันจับเข้ามาจากตัวมันเอง ตัวมันเกิดขึ้นมาได้อย่างไร เกิดมานี้รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ

รูป ความรู้สึกของจิตมันเป็นรูปทั้งหมด จะว่างขนาดไหน จะไม่มีอารมณ์ความรู้สึกเลย มันก็เป็นแห่ง เป็นอันหนึ่ง เป็นความรู้สึกอันหนึ่ง เป็นความรู้สึก รู้เฉยๆ พลังงานอันนี้พลังงานรู้ เฉยๆ แล้วจิต ความรู้สึก สมามิมันย้อนกลับเข้าไปจับพลังงานอันนี้ได้ไง ถ้าจับพลังงานอันนี้คือ ตัวรูป รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ จะไม่มีอารมณ์ความรู้สึกอะไรก็แล้วแต่ มันก็มี เวทนา เพราะมันมีความรู้สึกของมัน

เวทนาที่ละเอียดเข้าไป พอจับรูปอาการของใจได้ มันจะมีรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เราแยกออกไป มันจะเป็นกองทันทีเลย จากที่ว่าไม่มีสิ่งใดเลย มันจะเป็นภูเขา ๕ ลูก เกิดขึ้นมาจากในหัวใจของเรา วิปัสสนาเกิดตรงนี้ วิปัสสนาเกิดจากว่าไม่ใช่จากอารมณ์เกิดดับ แล้วมันปล่อยวางเกิดดับ แล้วมันเข้าไปสงบ เข้าไปหินทับหญ้าไว้

ถ้าจิตสงบเข้าไปจนมีฐานตั้งมั่น คือมันมีสติของมันเข้าไป มันย้อนกลับเข้าไปจับตัวมัน นี่สิ่งนี้ใจแยกออกไปจะเป็นรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณแน่นอน ถ้าพิจารณากายจะเห็น เป็นกาย ข้อกระดูกต่างๆ นี่เป็นกาย สิ่งที่กายเพราะอะไร เพราะจิตไปเห็นกาย ความเห็นกาย เห็นใหม่ เหมือนกับเราฉายหนัง หรือเล่นอะไรก็แล้วแต่มันต้องมีภาพปรากฏ นี่ภาพปรากฏ เวลา ฉายหนังไปต้องมีจอของมัน

นี่ก็เหมือนกัน รูป กายจะเกิดได้อย่างไร ถ้าไม่มีตัวจิตตัวรับรู้ แล้วจิตตัวนี้ออกไปรับรู้มัน เพราะจิตตัวนี้ออกไปรับรู้มัน จับมัน มันถึงเห็นกายไป พิจารณากายขนาดไหน เพราะใจมันมี ฐานของมัน ใจมีสมาธิของมัน มันถึงไปเห็นกายดวงนั้น ถ้าเห็นกายดวงนั้น วิปัสสนานั้นมันจะ

ปล่อยวางเข้ามา กายก็ได้ จิตก็ได้ เพราะสิ่งนี้เป็นภัยของวิภูฏะ แล้วธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชำระภัยของวิภูฏะนะ

ภัยแล้งส่วนภัยแล้ง เวลาเห็นภัยแล้งขึ้นมา รัฐบาลเตรียมการใหญ่โตเลยนะว่าปีนี้จะแล้งมาก จะต้องช่วยภัยแล้งมาก มันก็จริงเรื่องของโลก เห็นแล้วมันก็สลดสังเวชใจ แล้วภัยแล้งหรือภัยน้ำหลาก เราก็จะเจออย่างนี้ตลอดไป จะเป็นอย่างนี้เป็นวิภูฏะวนตลอดไป นี่เป็นเรื่องภายนอก แล้วย้อนกลับเข้ามาสิ ย้อนกลับมาภัยของวิภูฏะ ภัยของการเกิดและการตายของภพชาติ ภัยของการเกิด การตายของอารมณ์ความรู้สึก ภัยของการเกิด การตายของกิเลสตัณหาและกุศลและอกุศล เกิดจากภายใน

นี่ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้มีธรรม ผู้นำที่ดี ผู้นำที่ดีใจเป็นธรรมจะช่วยเหลือประชาชนมหาศาลเลย แล้วผู้นำที่ดี สิ่งที่จะเกิดขึ้นมา เห็นไหม แผ่นดินธรรม แผ่นดินทอง ถ้าแผ่นดินธรรม คือประชาชนมีธรรมในหัวใจ สังคมนั้นมีธรรมในหัวใจ สังคมนั้นยิ่งสงบสุขอีกมหาศาลเลย เราจะไม่เชื่อมงคลตื่นข่าวไป

สิ่งที่สังคมอุปถัมภ์ สังคมช่วยเหลือกัน เขาจะพูดให้เราเอาวัดเอาเปรียบกันไง สังคมอุปถัมภ์ พ่อแม่ก็อุปถัมภ์ลูก ผู้ที่มีฐานะก็อุปถัมภ์ผู้ที่ยากจน มันเป็นเรื่องของท่าน มันเป็นเรื่องของสังคม ทำไมเราต้องไปฟังเขา ผู้ที่มีหลัก สังคมที่มีหลักมีเกณฑ์ จะไม่ฟังการประชาสัมพันธ์ของเขา การประชาสัมพันธ์ของเขา เขาก็ลากให้เราทิ้งวัฒนธรรมของเราออกไป เสร็จแล้วเขาก็มาเที่ยวดูวัฒนธรรมของเรา เพราะเขาอยากจะมีวัฒนธรรมของเรา สยามเมืองยิ้ม สยามเมืองยิ้ม ต่อไปจะยิ้มไม่ออกไง ยิ้มไม่ออกเพราะโดนเขาหลอกไป ถ้าเขาหลอกเราก็จะไปตามเขา

ถ้าเรามีธรรม เรามีหลักเกณฑ์ของเรา เขาจะพูดขนาดไหน นั่นเป็นสิ่งที่เขาไม่มี เขาอิจฉา ตาร้อน เขาไม่มีความสุขเหมือนสังคมของเรา ถ้าสังคมของเรา สังคมชาวพุทธ เรามีความสุขของเรา จากภัยแล้งก็ช่วยเหลือจากภัยแล้ง ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ภัยในวิภูฏะ เราก็สร้างสมขึ้นมา เพราะภัยในวิภูฏะไม่มีใครจะช่วยเหลือใครได้ มีแต่พิมพ์เขียว มีแต่ทฤษฎี แล้วผู้มันต้องสร้างของเขาขึ้นมาเอง

ปัญญาในอริยสัจ เห็นอริยสัจ เห็นทุกข์ ไม่มีใครเคยเห็นเลย ถ้าใครเคยเห็นทุกข์นะ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค อริยสัจเกิดขึ้นมาแว็บเดียว จิตนี้กลั่นออกมาจากอริยสัจ ผ่านจากอริยสัจมา

เป็นโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี อันนี้พ้นออกไปจากกิเลส นี้ภัยของวิภูฏะนะ ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐมาก จากเราศรัทธาความเชื่อเรามาทำทานกัน ฝึกปั้นดิน นวดดิน ให้ดินมันควรแก่การงาน ถ้าควรแก่การงาน ถ้าเราย้อนกลับเข้ามา เราจะแก้ภัยจากทั้งข้างนอก ข้างในนะ

จากการสละให้ทาน จากมีนิสัย จากสังคมดี เขาจะชมว่าคนนี้เป็นคนดี เขาปกครอง ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม เราปฏิบัติธรรม เราทำทานขึ้นมา เขาว่าคนนี้เป็นคนดี เพราะเราไม่เอาเปรียบเขา สังคมก็เห็นว่าคนนี้เป็นคนดีหนึ่งแล้ว นี่มันป้องกันมาตลอด ป้องกันจากภายนอก ป้องกันจากสังคมนะ แล้วจะป้องกันจากกิเลสตัดมหาความทะยานอยากในหัวใจนะ แล้วธรรมนี้เข้าไปชำระกิเลสจนถึงที่สุด นี่คือการเห็นภัยในวิภูฏะ

การจะเห็นภัยในวิภูฏะต้องเปิดดวงตาของใจ ไม่ใช่ไปค้นคว้าจากตาเนื้อ ตาเนื้อยังคิด ขนาดไหน ตาเนื้อยังศึกษาขนาดไหน ยิ่งงงนะ แต่ถ้าตาของใจมันเปิดขึ้นมา แล้วมันเห็นของมันขึ้นมาะ มันสลดสังเวช มันสลดมาก สลดกับชีวิตนี้ ชีวิตมีแค่นี้แหละ คนเกิดมามีเท่านี้ แล้วก็ เป็นสภาวะแบบนี้ แต่ต้องเกิด ต้องเกิดเพราะมีอวิชชา

แต่ถ้าทำลายอวิชชาสิ้นขนาดไหนแล้ว ไม่ต้องเกิด จะให้มันเกิดมันก็ไม่เกิด เพราะมันไม่มีเชื้อจะพาให้เกิด มันจะเกิดได้อย่างไร นี่คือความสุขอย่างยิ่ง เห็นไหม เอวัง